

Preken til konfirmasjon 6. og 7. september 2008. Fjellhamar kirke.

Elisabeth Lund

Kjære konfirmanter!

Gratulerer med dagen!

Jeg kjenner at jeg er ganske stolt av dere, og det vet jeg det er flere her som er. Dere er en flott gjeng, og det var skikkelig fint å være på leir sammen med dere.

Nå er den store dagen her.

I gamle dager var man liksom voksen når man var konfirmert. Sånn er det vel ikke helt nå lenger, men dere er virkelig på vei til å bli voksne. Dere er i en spennende alder med masse utvikling. Det skjer mange forandringer både inni og utenpå dere.

Dere vokser både fysisk og psykisk.

Og i det siste vet jeg at mange av dere har opplevd å vokse i troa også. I troa på Jesus.

For å vokse, trenger vi mat.

Da vi var på Sauevika, ble hun som var kokke der stadig overraska over hvor mye vi spiste. Det gikk med flere tusen brødkiver, og i tillegg ble det solgt rekordmye i kiosken.

Folk som vokser spiser mye.

De er sultne. På mat. På godis. På livet kanskje.

I sta leste Espen en historie for oss om da jødene, med Moses i spissen, vandra i ørkenen. De hadde ikke mat og var sultne og klagde til Moses og til Gud.

Dermed fikk de oppleve det som vi kaller mannaunderet. Hver morgen lå det manna, som er et slags korn, på bakken så de kunne bake seg brød av det og bli mette.

Og dere husker sikkert den historien vi kaller brødunderet. Om da Jesus var sammen med en stor, sulten folkemengde. Det står i Bibelen at det var omtrent 5000 menn. I tillegg var det kvinner og barn. Det eneste de hadde av mat var fem små brød og to fisker. Jesus ba en bønn og delte det ut, og så det ble mer enn nok til alle.

De som opplevde brødunderet, synes nok det var ganske kult.

Gratis mat til alle.

Så dagen etter leter de etter Jesus, kanskje for å få mer mat. De var sultne igjen.

Til slutt finner de ham, og han sier at de heller bør jobbe for den mat som består og gir evig liv.

Så kommer det som er preteksten, som står skrevet i evangeliet etter Johannes i det 6. kapittel:

Da sa de til ham: «Hva er da de gjerninger Gud vil vi skal gjøre?»

Jesus svarte: «Dette er den gjerning Gud vil dere skal gjøre: å tro på ham som Gud har sendt.»

«Hvilket tegn gjør du, så vi kan se det og tro på deg?» spurte de. «Hva kan du gjøre?

Våre fedre spiste manna i ørkenen, slik det står skrevet: Brød fra himmelen gav han dem å spise.»

Jesus svarte: «Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Moses gav dere ikke brødet fra himmelen; det er min Far som gir dere det sanne brød fra himmelen.

Guds brød er det brød som kommer ned fra himmelen og gir verden liv.»

Da sa de: «Herre, gi oss alltid dette brød.»

Jesus svarte: «Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke sulte, og den som tror på meg, skal aldri tørste.

Slik lyder Herrens ord.

Vi slipper som regel å sulte og tørste.

Men det er en sult og en tørst som går dypere enn behovet for mat og drikke. En sånn sult kaller vi ofte for lengsel.

Jesus sier: Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke sulte, og den som tror på meg skal aldri tørste.

Dere som var på Sauevika husker kanskje at vi solgte noen sånne vannflasker der, med Kjellern-logo og et bibelvers. Det er et vers fra Johannes 4, der det står: ”Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri mer tørste”.

Etter at den flaska var presentert for oss, sa datteren min at hun ville i hvert fall ikke ha den flaska.

Overfladisk som jeg er, tenkte jeg at det var jo klart hun ikke ville, for den var jo ikke rosa. Men jeg spurte, for ordens skyld, hvorfor hun ikke ville ha den.

”Fordi vann er godt vel. Jeg vil ikke at jeg aldri mer skal bli tørst”, sa hun.

Hvis vi tar det Jesus sier så bokstavelig som hun gjorde, så vil kanskje ikke vi heller ha det vannet.

Det er jo godt å kunne spise og drikke.

Derfor er det viktig å få med seg fortsettelsen av det Jesus sier: ”Det vann jeg vil gi ham, skal bli en kilde i ham med vann som veller fram og gir evig liv”.

Det handler ikke om å drikke én gang, og så aldri trenge å gjøre det igjen. Det handler om å alltid ha vann for hånden. Alltid ha nok mat og drikke for sjelen.

Jesus sier: Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke sulte, og den som tror på meg skal aldri tørste.

Er du sulten på livet? Jesus er livets brød.

Brød er hverdagskost, mat vi spiser hver dag for å få krefter til å greie oss gjennom dagen.

Vi spiser noe som blir ett med oss.

Jesus vil være hverdagskost i livet ditt, den som hver dag gir deg kraft og livsglede.

I dag er det fest her i kirken, og Jesus er her og gleder seg med oss.

Men det er en grunn til at han ikke sa: jeg er livets marsipankake, eller jeg er livets koldtbord.

Jesus vil være mye mer for oss enn en som dukker opp ved store anledninger.

Han vil være med deg hver dag. Og han vil gi deg det du trenger for å leve og for å vokse i tro og i kjærlighet.

Mange mennesker leter etter Gud. Men da du ble døpt, bosatte Guds Ånd seg i deg.

Du trenger ikke å lete, for Gud er hos deg. Han er inni deg. Du trenger bare å slippe ham til i livet ditt, spise av livets brød.

Men det er av og til noe som sperrer for at vi kan åpne oss Gud, for at vi kan tro på Jesus.

Jeg tror alle kan kjenne seg igjen i det. Jeg tror alle som tror på Gud også tviler i blant. Eller så sier du kanskje om deg selv at du ikke tror.

Det er mange som har sagt til meg, at jeg skulle gjerne vært kristen. De vil gjerne tro på Jesus, men de får det ikke til. De klarer det liksom ikke.

Ingen klarer å tro. Tro er noe vi får som en gave. Det er noe vi må ta imot. Åpne opp. Som vi tar imot et brød og spiser det.

Det betyr at vi ikke kan streve oss fram til det. Vi kan ikke klatre opp til Gud.

Vi er mange som av og til kan føle at bønnene vi ber ikke når lenger enn til taket.

Men det gjør ikke noe. Selvfølgelig kan ikke vi nå opp til Gud. Det kristne budskapet er jo at Han er kommet ned til oss og vil gi oss alt gratis, av nåde. Gi oss livets brød.

Selv om det er sånn at bønnene våre stopper under taket, så hører Gud dem for han er her nede.

Han er midt i livene våre. Midt i vår hverdag. Han er i oss, og vi er i Ham.

Jesus er hverdagskost. Livets brød som blir ett med oss når vi spiser det.

Snart skal dere som sitter her framme konfirmeres.

Noen av dere har levd sammen med Jesus hele livet og noen har i løpet av konfirmanttida valgt å leve sammen med Jesus.

Det er dere som bestemmer om dere vil spise av livets brød, eller ikke.

Snart skal dere knele her ved alterringen. Uansett om du vil si ja eller nei eller vet ikke til Gud, så sier han JA til deg.

Gud er alltid klar for å gi deg sin kjærlighet.

På alteret står det 16 røde roser. Én for hver av dere. De skal dere få. Og de skal være et symbol på Guds kjærlighet til dere.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånds navn som var og er og blir én sann Gud fra evighet til evighet.